

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2833/2024
06.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Мирјане Андријашевић, Татјане Ђурица, Весне Субић и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ПД „Војводина“ ДОО Ново Милошево, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 24/24 од 11.06.2024. године, у седници већа одржаној 06.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 24/24 од 11.06.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 24/24 од 11.06.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 107/23 од 05.12.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је прецизирани тужбени захтев тужиоца и утврђено да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба под тачком II подтачке д) и тачке III, Уговора о вансудском поравнању од 17.01.2007. године под пословним бројем 01-133/7 закљученом између тужиоца и АД „Ђуро Стругар“ из Куле (правног претходника туженог). Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 129.600,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате. Ставом трећим изреке, тужилац је ослобођен од обавезе плаћања судских такси.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж1 24/24 од 11.06.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена и делимично одбијена жалба туженог и преиначено решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 107/23 од 05.12.2023. године, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 48.600,00 динара до досуђеног износа од 129.600,00 динара, са разликом припадајуће законске затезне камате, док је, у престалом побијаном непреиначеном делу, оспорена одлука потврђена. Ставом другим

изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 16.740,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20,10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). У ставу 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији. Разлози ревизије не указују на потребу да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, а нема потребе ни за уједначавањем судске праксе, како то сматра ревидент. Ревидент указује на погрешну примену материјалног права у одмеравању висине трошкова на које странци припада право на накнаду. Међутим, према разлозима побијане одлуке, произлази да је о накнади трошкова парничног поступка суд одлучио према успеху странака у парници и према потреби трошкова за вођење поступка, према правилима садржаним у одредбама Закона о парничном поступку, за чију примену није потребно ново тумачење права, нити је могуће усаглашавање судске праксе с обзиром да је оцена о успеху странке у парници и о потреби за одређеним трошковима зависна од конкретних околности.

Сагласно изложеном, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 420. у вези са одредбом члана 410. став 2. тачка 5) Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према одредби члана 420. став 1. Закона о парничном поступку, странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. У конкретном случају не ради се о другостепеном решењу којим се правноснажно окончава поступак, нити о решењу против којег је увек дозвољена ревизија, сходно одредбама члана 420. ст. 3, 4. и 5. ЗПП, већ се ради о решењу о захтеву за накнаду трошкова парничног поступка као споредном потраживању.

Према одредби члана 28. став 1. ЗПП, када је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у Закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се вредност главног захтева. Одредбом става 2. истог члана, камата, уговорна казна и остала споредна потраживања, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не

чине главни захтев. У конкретном случају ревизијом се побија одлука о трошковима поступка као споредном тражењу, која се према одредби члана 28. ЗПП не узима у обзир приликом оцене права на изјављивање ревизије. Из тих разлога ревизија није дозвољена.

Са изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Како трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице, Врховни суд је на основу члана 153. и члана 154. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Жељко Шкорић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић